

Fénysugár

Evangeliumi hitbuzerítő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébe” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

AZ ENYÉM.

Hogyha vesztes a harc,
az enyém.
Ha nem megy a munka,
ha nincsen eredmény,
ha hiába küzdök,
ha mégsincs remény,
munka és kudarc az enyém.
Ha sötét az út,
homályos, tekerdő,
elfödi a célt
ősrengeteg erdő;
hogyha egyre lejt
alább meg alább,
fölfele akar,
s lejjebb jut a láb,
tudom, az az út az enyém.
Ha terhek terhelnek,
bilincsek kötöznek,
ha jártomban titkos
kötélék kötöz meg,
érzem a nyomását,
viselem az átkát:
nem mások kötötték!
ismerem szövőjét,
ismerem kovácsát.
Teher és bilincs az enyém.

★

De ha bajok múlnak,
sebek begyógyulnak,
terhek semmisülnek,
bilincsek lehullnak;
ha könnyű a lelkem:
boldog, szabad szárnyal,
mindig magasabbra,
ha dalolva szárnyal,
szabadulás, ének az Övé.
Ha cél felé tart
az út egyre előre,
hogyha mindenre rajt',
sebző göröngyre, kőre,
már a cél fénye hull,
el nem takarja semmi,
megállni sem enged,
ernyedten pihenni:
bizony, az az út az Övé.
Ha áldott a munka,
ha élet kíséri,
ha lelkem a lelkek
mélységét eléri,
szemek felragyognak,
bús, szomorú arcok...
ha diadalmasak,
dicsőek a harcok:
az áldott munka
s a diadalmas harc az Övé.

Az enyém gyáva, gyöngé,
az Ó Lelke hatalmas.
Az enyém vesztes, terhes,
az Övé diadalmas.
Az enyém bűnös, átkos,
az Övé szent és áldott.
Bizony, az Isten Lelke
győzi meg a világot!
Legyen az Övé minden,
soha semmi az enyém:
a munka, melyet végzek,
az út, amelyet járok,
az élet, melyet élek.
Legyek én üres edény
és töltsön be buzogva
a diadalmas Lélek.

Pünkösöd és a tanítványok.

Mindannyian tudjuk, mit jelent valakinek a befolyása alá kerülni. Az ember életében változás áll be, átalakul a másik gondolkozásmódja, érzélem világa szerint, legyen az építő, vagy romboló hatás, irányuljon magasba törésre vagy pedig földig alázzon.

Pünkösdkor az élő Isten elküldte Szentlelkét e világba, hogy az megváltoztassa, átalakítsa e világot, mélyítse a tanítványok belső életét, egybegyűjtse, egységre segítse Krisztus gyülekezetét. Milyen hatalommal munkálkodhatott most már Isten az olyan szívben, amely megnyílt ennek a Léleknek a befogadására! Azok a tanítványok, akik a Mester halála előtt önmagukat féltve megtagadták Őt, most bátor, rettenthetetlen hitvallókká lettek. Hogyan jutottak ehhez az erőhöz? A Szentlélek által! Számukra Isten már nem a rettegett Bíró volt, s az örökkévalóság nem a titkok világa, hanem tapasztalatból tudták, hogy Isten azon munkálkodik, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Tudták, hogy Isten a Krisztusban megbékéltette a világot önmagával.

A Megfeszítettről szóló bizonyágnak nem lehetett ellentállni, az öncsnialta kegyesség szétfoslott ennek az erővel teli bizonyágtételnek a hallatára s az összetört szív remegve kérdezte: »Mit cselekedjem, hogy üdvözülhessek?« Az, aki eddig csak önmagára gondolt, utálattal fordult el magától, aki azelőtt a földit, mulandót hajszolta, Jézus felé fordult. Kialakult Krisztus gyülekezete, amelynek éltető Pásztorja maga Krisztus volt. Érezték, hogy testvérek, hogy közösségbe tartoznak, fölötük nyitva volt a menny.

Ezt munkálta az első pünkösöd a tanítványok életében.

A pünkösöd és te!

S most tőled kérdezem, aki keresztyénnek vallod magadat: ismered-e ezt az erőt, a Szentlélek újjáformáló erejét? Milyen szegények vagyunk lélekben! Az ígéret pedig nekünk is szól: »Kiöntöm Lelkemet«.

Miről ismerhető fel a Lélek jelenléte? Az ember átalakul Jézus hasonlatosságára, Jézus lényé tükröződik vissza a beszédében, cselekedeteiben, gondolatvilágában: Jézus ereje, szeretete nyilvánul meg a szürke mindennapi élet ezer nehézsége között: élete Jézust dicsóíti.

Hogyan nyerhető el a Szentlélek? »Mennyivel inkább ád a ti mennyei Atyátok Szentlelkét azoknak, akik tőle kérik.« »...éhezőket töltött be javakkal és gazdagokat küldött el üresen.«

A pünkösdi Lélek szele fú ma is, és erőre jut ma is ott, ahol néki engednek.

Áldás folyamok.

Illés történetében olvassuk, hogy a földön három esztendeig szárazság volt s az embereket éhínség fenyegette. Illés Istenhez könyörgött esőért és így szólt a királyhoz: »Eredj, mert nagy esőnek zúgása hallik«. Jakab apostol azt írja: »Illés imádkozott és az ég esőt adott, és a föld megtermé az ő gyümölcsét«.

Ma, amikor a hitetlenség és a bűn az emberi sívek talaját kiszáritotta, tönkretette az Isten számára, könyörögjünk áldás-esőért, Szentlélekért — és pünkösöd lesz újra!

A különbség.

Egymás mellett áll két gyümölcsfa: terméssel gazdagon megterhelve az egyik, száraz levelekkel, elhaltan a másik. Mi az oka annak, hogy nem egyformán termett a két fa? — A talaj nem lehet, hiszen egymás mellett állnak, egy fajtából való mind a kettő, eső és napsugár egyformán érte, ásóval, kapával, egyformán dolgoztak rajta. Mi okozza mégis a különbséget? Az egyikben *élet* lüktet, amely gyümölcsstermesre serkenti a zöld leveleket. A másik száraz, elhalt, hiányzik a termő erő belőle. Gondozhatod a legnagyobb odaadással, vághatod, nyesheted elhalt ágait, mégsem fogsz eredményt elérni. Ahol az *élet* hiányzik, ott emberi erő hiábavalónak bizonyul.

Ami a fában a gyümölcsstermő erő, az a Szentlélek munkája mibenünk. Krisztus minden emberért egyformán meghalt, mégsem munkálhat egyformán minden emberben újjáteremtő ereje. Aki a Szentlelket befogadja, az megtisztulhat, gyümölcsstermővé lehet általa. Aki pedig megkeményíti magát és ellenáll a Léleknek, az hideg és szeretetlen marad. Az ilyen élet vége: kárhozat.

Üres a templom.

Üres a templom. Isten házának kapui becsukattak, a templombajárók hazamentek. Az énekeskönyvet otthon elteszik a fiókba. Sokan az énekeskönyvvel együtt leteszik azt is, amit hallottak. Elhangzik az első kemény szó, szeretetlen tekintet éri a szegény, tehetetlen öregeket. S azután nem látszik az egész házban semmi sem abból, hogy a lakói templomban voltak. Nem mindenütt van így, de legtöbb helyen.

A keresztyének tudnia kell, hogy ha Isten házát elhagyja, kezdődik csak tulajdonképen az istentisztelete. A szív helyet készít a Szentléleknek és engedi munkálkodni a megszokott környezetben, övéi között is. S az Ige dolgozik tovább a szívben. Ha még nem jöttél rendbe Istennel, keresd Őt a csendben! Igazságtalan voltál, szeretnéd helyrehozni? Tedd azonnal! Ez mind istentisztelet.

Máté 25:31—46-ig fel van sorolva amit tehetsz. Talán betegek, szegények, megkísértettek vannak a családotban is vagy a szomszédban. Kérj samaritánusszemeket! Segíts — s ez nemcsak felebaráti szeretet, hanem istentisztelet lesz.

Hiszek a Szentlélekben.

»Hiszek a Szentlélekben« a hitvallásnak ez a cikke számomra nem üres forma csupán, hanem lelkem legmélyéről fakadó vallástétel. — Hallottam egy iskoláról, ahol a növendékek az apostoli hitvallást tanulták s minden gyermek egyegy mondatot mondott el. Iskolalátogató érkezett, aki felszólította a gyermekeket, hogy mondják el a Hiszekegyet. Egy darabig simán és jól ment minden, végre azonban kínos csend állott be. Az iskolalátogató csodálkozva kérdezte az okát, mire az egyik gyermek így felelt: »Az a fiú, aki a Szentlélekben hisz, ma nincs itt«.

Hány gyülekezetről lehetne ma elmondani ugyanezt. Hiányoznak olyanok, akik a Szentlélekben hisznek. Vannak helyek, ahol soha nem említik a Szentlelket.

Testvéreim, mi ne tegyünk így! Adjuk meg a Háromságos Istennek azáltal is a dicsőséget, hogy befogadjuk s uralkodni engedjük gyülekezeti és egyéni életünkben a Szentlelket!

Ha látsz izsákosokat, akik Megváltójuk iránti szeretetből abahagyták az ivást; ha látsz istenkáromlókat, akik kezüket imára kulcsolják; ha látsz istentagadókat leborulni alázatosan a keresztl alatt, tudd meg, hogy a Szentlélek munkálkodott a szíveikben.

Mese?

Latinul beszélek valakivel, aki a latin nyelvből semmit sem ért. Egy elbeszélést mondok el neki. Elbeszélésem bármennyire kifogástalan is, bármilyen tisztán ejtem ki az idegen szavakat, az illetőt mégsem fogja érdekelni. Először talán figyel a különös hangzású szavakra, azonban hamarosan unalmassá, sőt nevetségessé válik előtte a beszéd. Amit beszélek azt hallja ugyan, de megérteni nem tudja. — Előveszek egy festéktartót. Egész világosan megkülönböztethetők benne a különféle színek: piros, barna, kék, zöld, aranyárga és viola. Elmondom a színek szépségét és különféleségeit, ő azonban csodálkozva néz rám és hitetlenül rázza a fejét, végre beismeri: »Ebből én nem értek semmit. A színek előttem egész másnak tűnnek fel, mint amilyennek ön látja«. Minden színt feketének, vagy zöldnek lát azért, mert színes szemüveget használ. Színvak emberrel volt dolgom. — Így van ez a Szentlélekkel is. A természeti ember számára bolondságnak, mesének tűnik fel, megérteni nem tudja, de aki hisz Benne és befogadja Őt, annak számára az öröm és békeesség kiapadhatatlan forrásává lesz.

Egy fiatalembert ismertem, aki sem Istenben, sem Isten Igéjében nem akart hinni, csak a saját műveltségében. Amikor meghallotta, hogy belmissziói munkás vagyok, először egészen tanácstalanul állt ezzel a hivatással szemben, soha-

sem hallott róla. Elővigyázattal közeledett hozzám és kétségtelenül szép bókot akart mondani, amint kezdte: »Ugyebár, Ön sem hiszi minden fenntartás nélkül az egész Bibliát? Ezt manapság már mégsem lehet.« Megkérdeztem, hogy vajjon miért nem lehet. Gyámoltalanul, de egyúttal vakmerően felelte: »Hát hiszen abban sok mese van. Ez világos!«

Kivettem a zsebemből a Bibliát s a következő szavakkal adtam oda: »Mutassa meg nekem a mesét!« — Zavartan lapozgatott benne, amíg megkérdeztem: »Hol van az megírva, amit keres?« — »Ha nem csalódom, Márk evangéliumában«, — mondta bizonytalanul. »Jó«, — válaszoltam — »mutassa meg! S kereste Márk evangéliumát, ahol az nem volt található. Végül, mikor segítettém neki, nem találta meg az evangéliumban a jelzett helyet.

»Nem hinné el inkább, hogy a világ sokkal több lehetőséget rejt magában, mint amennyit az ember észrevesz? Képzelsen el a hüvelykujja körmén egy legyet, amelyiknek egy másik légy azt mondja: Egy nagyon képzett úr hüvelyujjának a körmén ülsz. Ez a hüvelyujj hozzátartozik ennek az úrnak a kezéhez, amely egyik tagja a testének. A testet fej koronázza, mely telve van csodálatos szellemi képességekkel. Az egész embernek nevezik, hatalmas ereje van, nagy távolságokra lát, tud írni, olvasni, számolni, gőz, villamosság, benzín segítségével az egész földön, sőt még a levegőn keresztül is száguldani szárnyak nélkül, sürgönyözni, telefo-

nálni drót nélkül! Mit gondol, az az értelmes légy ott a hüvelyujján, a maga egészséges felfogásával mit szól mindezekhez? Nemde azt fogja mondani: »Ugyan kérlek, hagyd abba, hiszen ez mind csak mese!«

Hála az Urnak, ez a példa segített! — Néhány hónappal később ismét találkoztam ezzel a fiatal emberrel. Első dolga volt közölni velem, hogy olvassa a Bibliát és ha még sokat nem is ért meg belőle, soha többé nem nevezi mesének, hanem igyekszik a Bibliát igazán megismerni.

Új élet.

Fia betegágyánál ül az édesanya. Mialatt a beteg nyugtalan légzését figyel, lelkében Istenhez könyörög, hogy tartsa meg számára szeme fényét, élete örömét. Hiszen olyan nagy szüksége van még rá!

Ez az asszony keresztet hordoz. Férje az ital rabja. Nem csak a mindennapi kenyérért kell küzdenie, hanem férje durva bánásmódját is csendesen, szótlanul viselni. Már régen feladta volna a harcot, ha fia nem állna mellette. Ő védi meg az apa haragja elől a kicsiket, ő segít a kenyérkereset nagy gondjában. Most halálos beteg. Az irgalmas Isten nem vihetti őt még el, — így gondolta a szegény asszony.

»Anyám, életem a vég felé siet, meghalok. Szívesen megyek, hiszen a Megváltó kegyelméből befogad engem. Bízzál, Ő a te segítséged s meglásd — egész bizonyosan tudom —, hogy apám más emberré lesz.«

Ott állt a halálos ágy mellett az apa is. »Igérd meg« — sutogta a beteg, »hogy Jézust keresed, hogy elfogadod Őt!« — ezek voltak utolsó szavai.

A temetés után a férfi kezét az asszony kezébe tette. »Minden más lesz, megígértem!«

Sok esztendő telt el. Az apa ajkát alkohol többé nem érte. Fia boldog hazamenetele új életre segítette. Külső és belső boldogság lett a kis család osztályrésze.

Isten ereje.

Művészársaság volt együtt, köztük Haydn is, a híres zeneszerző. s arról beszéltek, hogy mi által pótolható leginkább a munkában elvesztett erő. Egyik ezt, a másik amazt ajánlotta. Haydn hallgatott. Amikor megkérdezték, hogy mi az ő véleménye, így felelt: »Házamban kápolna van. Ha fáradtnak érzem magam, odamegyek és mindig megerősödtve, meggazdagodva távozom. Ez a szer még soha nem hagyott cserbe.«

A jelenlevők igazat adtak Haydnnak s megállapították, hogy az ő ereje ér a legtöbbit. De Haydn alázatosan azt felelte: »Nem az én erőm — Isten ereje.«

Pünkösd ajándékai.

Isten ígérete. Joel 3.

Lélek szerint való járás.

Róm. 8:1—11.

A Lélek adományai.

I. Kor. 12:1—11.

A Szentlélek segít erőtlenségünkben.

Róm. 8:24—30.

Bizonyoságtétel lelke.

Róm. 15:15—21.

A mélylelkű emberek ellenmondások közt növekednek az igazságban. Felületes emberek pedig megimognak az ellenmondások között.

A Biblia Kínában.

Amikor Jézus Krisztus, a mi Urunk tanítványainak azt mondta: »Menjete el széles e világra és hirdessétek az evangéliumot minden népnek«, ez alatt azt értette, hogy az Igét vigyük el minden teremtéshez. Amit az Ur az övéitől kívánt, azt igyekeznek teljesíteni. A Bibliát ezidőszerint ezer nyelvre fordították le! Most, amikor közelebből a kínai bibliafordításról akarunk beszélni, álljon előttünk mindenek előtt Isten csodálatos cselekedete, ahogyan eszközeit kiválasztotta s a maguk helyére állította őket.

A 18. század végén fellángolt a missziói lélek tüze Angliában. Misszionáriusok mentek szerte a világba, csupán Kína maradt elöztük bezárva.

Végre 1807 szeptember havában a Londoni Missziói Társulat a fiatal Morisson Róbertet küldte ki Kínába, s bízta meg a bibliafordítás nehéz, sőt lehetetlennek látszó munkájával. A kínaiaknak halálbüntetés terhe mellett szigorúan tiltva volt külföldinek a nyelvet tanítani. Így Isten különös csodája volt, hogy Morrison mégis talált két bennszülöttet, akik hajlandók voltak a kínai nyelv elsajátításában segítségére lenni. Ez a két bennszülött állandóan mérget hordott magával, hogyha felfedezik őket, azonnal véget vethessenek az életüknek. El sem tudjuk képzelni, mennyi nehézséggel kellett megküzdenie az ifjú misszionáriusnak s milyen körülmények között dolgozott itt 27 éven keresztül!

Luther Wartburg várában, amikor a Bibliát fordította, azt írta: »Óh, bárcsak a világ minden nyelvére le volna fordítva ez a könyv«! 300 évvel később ugyanez a vágy

sarkalta Morrisont a föld tulsó határán s végezte ugyanolyan odaadással, hittel a fordítás nagy munkáját.

Már 1810-ben elkészült az Apostolok Cselekedeteivel s 1822-ben nyomásra készen állt a teljes Biblia! Ma, amikor a kínai nyelv tanulása már nagyon meg van könnyítve, alig találunk misszionáriust, aki ilyen rövid idő alatt fordítaná le a Szentírást. A feladat óriási volta abban is rejlett, hogy a kínai nyelvben egyáltalán nincsenek olyan kifejezések, amelyek a Bibliában előfordulnak. Így pl.: Isten, hit, bűn, lélek, stb. Az a nép, amely a legnehezebb igát és terheket hordja, nem ismeri a megfáradt, megterhelt szó jelentőségét. Milyen nehéz volt ezeknek a szavaknak a jelentését olyan közel hozni a nép szívéhez, hogy az megértse. S hogy Morissonnak mégis sikerült, láthatjuk, hogy Isten Szentlelke igazgathatta gondolatvilágát és irányíthatta a tollát. De nem feledkezhetünk meg arról a bátor seregről sem, amely élete kockáztatásával terjeszti a 450 milliónyi nép között a Bibliát. A mai napig 250 millió Biblia fogyott el Kínában. Olvasság Shanghaitól Tibetig palotában és kunyhóban egyaránt. Kiapadhatatlan és kiszámíthatatlan az áldás, ami ebből a kínaiakra származik.

Sok jóban volt már része ennek a népnek a misszionáriusok révén, mégis ami által a legtöbbet nyertek, az a Biblia lefordítása. Azok, akik azelőtt remegve hajtottak térdet az érzéketlen bálványok előtt, most boldogan vallják: »Lábaimnak szövétneke a Te Igéd és ösvényemnek világossága«!

TUDAKOZZATOK AZ IRÁSOKAT!

Május 17. Ján. 3:16—21. Csel. 10: 42—48. Ján. 15:9—16. Ef. 4:11—16. Isten egyháza tagjainak különböző feladataik vannak, de minden munkának az a célja, hogy Isten gyermekei tökéletesbedjenek, vagyis növekedjenek a hitben s az Ur megismerésében. Az egyes tagok növekedése pedig sohasem öncélú, hanem az egésznek növekedését célozza, mert csak így növekedhetik az egyház s így juthatnak a tagok egységre. Ne foglalkozzék tehát senki csupán önmagával, hanem szolgáljon a többinek, avval a talentummal, amelyet éppen ő kapott.

Május 18. Róm. 5:1—11. I. Sám. 26: 1—12. Milyen szilárd alapokon nyugszik a mi békességünk! Nem érdemből kapjuk, mert akkor ki kaphatná meg? Ingyen kegyelemből kapjuk, mint bűnösök, de akiknek szabadságuk van azt elfogadni. Hit által fogadjuk el, hit által igazulunk meg és ebben van a békességünk. Ezt a hitet Isten Lelke munkálja bennünk, ez a Lélek pedig mindig Jézus Krisztustól tesz bizonyosságot, Őreá mutat. A megbékélést Istennel csakis Jézus Krisztus által nyerhetjük.

Május 19. Róm. 5:12—21. I. Sám. 26:13—25. Isten igazsága nyilvánult meg abban, hogy az első ember bűn- esete folytán a bűn és a halál minden emberre elhatott. De viszont Isten kegyelme is megnyilvánult abban, hogy Jézus Krisztus érdeme folytán mindnyájan megigazulhatunk és örökéletet nyerhetünk. Miért ragaszodjunk hát az öröklött bűnhöz, ha drágább örökség is van számunkra elkészítve és felajánlva? Mily szomorú, hogy sok ember az első, szomorú örökséget drágábbnak tartja s nem bír tőle elszakadni! Nyujtsuk ki hitünk kezét az új örökség, az új ajándék után!

Május 20. Róm. 6:1—14. I. Sám. 28. Két úrnak nem szolgálhatunk. Vagy megmaradunk a bűnben s a Sátánnak szolgálunk, vagy szakítunk a bűnnel s az Úrnak szolgálunk. A bűnnel való szakítás az óember halálát jelenti, azt kell hittel a halálba adnunk, s hittel a halálban tartanunk. Ez a hitnek a nemes harca, amelyet Pál apostol is megharcolt (II. Tim. 4:7.) s amelyet nekünk is meg kell harcolnunk. Nem megy ez küzdelem és botlás nélkül, de ha szívünk igaz és őszinte, még botlásokon keresztül is közelebb jutunk a célhoz.

Május 21. Róm. 6:15—23. I. Sám. 31. A fődolog az, hogy komoly és szent elhatározással odaszánjuk magunkat Istennek. Ne játsszunk a hit dolgaival, ne játsszunk a kegyelemmel, hanem vegyük azt halálos komolyan. Örökéletről és örökhalálról van itt szó, ki választaná az előbbi helyett az utóbbit? Aki az örökéletet választja s magát Istennek átadja, afölött többé nem uralkodik a bűn, az megszenteltetik, s a megszentelt élet meghozza a maga áldott gyümölcseit. Lásd Gal. 5:22.

Május 22. Róm. 7:1—13. Ésaías 6: 1—8. A házasságban az egyiknek meg kell halni, hogy a másik szabad lehessen a házasság törvényétől. Te hozzá vagy kötve Isten törvényéhez, az parancsol neked és te nem vagy képes betölteni, amit parancsol, s így életed csupa meddő küzdelem és nyomorúság. Kinek kell itt meghalni? A te óemberednek, s akkor szabad leszel a törvénytől s a kegyelem alá kerülsz. Fölötted most már Krisztus az Ur s Ő erőt ad arra, hogy Isten parancsolatait teljesítsd önként, szeretetből.

Május 23. Ján. 3:1—15. Róm. 11: 33—36. Máté 28:16—20. Ef. 1:3—14. Isten csodálatos terve, hogy az Ő öröktől fogva való Fiában népet gyűjt magának össze, már a világ megteremtése előtt megvált. Keresztülvitelét azonban megakadályozta az ember bűnbeesése. Ezt a népet így kell most már újra egybeszerkeszteni, s Krisztusnak azért kellett meghalnia, hogy az Ő váltságahalálában való hit által szerkesztessék egybe. Erre vagyunk elhíva, ezt hirdeti nekünk Isten beszéde, az Ige, amelyben ha hiszünk, akkor Isten Lelke elpecsétel bennünket, hogy az egybeszerkesztett néphez tartozunk. Oda tartozol-e már?

Május 24. Róm. 7:14—25. II. Sám. 1:1—16. A hitnek harca az, amit Pál apostol itt leír. Az óember küzködik az újemberrel. Hol az egyik kerekedik felül, hol a másik. Az óembert a benne lakozó bűn vezeti, az újembert a hit, amellyel Krisztust megragadja. Men- nél uralkodóbbá lesz hit által az újember, annál jobban elcsitul ez a harc, annál természetesebbé válik az emberi lélek számára, hogy Krisztusra nézzen, neki engedelmeskedjék, tőle el ne szakadjon. Az újember győzelmében azonban sohasem pihenhetünk meg

ügy, hogy azt higyük, nincs már számunkra kísértés és a bukásra való lehetőség. Folytonos vigyázásra, éberségre van szükségünk.

Május 25. Róm. 8:1–11. II. Sám. 1:17–27. Lélek szerint kell járnunk, hogy szabadok lehessünk. A Szentlélek vezetése alatt kell állanunk, mert mihelyt nem a Lélek vezet bennünket, azonnal a test kívánságai uralkodnak rajtunk, amelyek nem lehetnek kedvesek Isten előtt. S itt nem csak a durva testi bűnöket kell értenünk, hanem mindent, ami eredeti emberi természetünkből, a mi »én«-ünkből származik. Ezt az ömbert kell halálba adni, hogy az új ember feltámadhasson testünkben és lelkünkben.

Május 26. Róm. 8:12–27. II. Sám. 5:1–12. Akikben Isten Lelke lakozik, akiket Ő vezérel, azok Isten gyermekei. Milyen felséges ígéretek vannak fűzve ehhez a boldog állapothoz. Örökösök vagyunk, akik számíthatunk a dicsőségre, amelyben részük lesz, mikor Krisztussal együtt megjelenünk azon a napon, amelynek időpontját csak az Atya tudja, de amely, az Ő ígérete szerint, egészen bizonyosan el fog érkezni. S ez a nap lesz az, mikor a teremtett világ, a természet is felszabadul a mulandóság átká alól, amely az ember bűne folytán óráá is nehezedik. Várjuk hittel ezt a dicső időt! A Szentlélek segítségére van erőteljes imádságainknak.

Május 27. Róm. 8:28–39. II. Sám. 7:1–16. Milyen diadalmas hit a Pál apostol hite! Figyeljük meg csak, hogy mi mindenről van *meggyőződve!* Aki így tud hinni, azt sem nyomorúság, sem csapás, sem semmiféle szükség ki nem mozdíthatja lelkének békességéből, mert az tudja, hogy ezek is mind javára szolgálnak. Az tudja, hogy Krisztussal együtt mindent megkapott, mert aki a legnagyobb ajándékot oda tudta neki adni, hogyne adná oda a kisebbeket. Kérjük ilyen hitet és fogadjuk is el!

Május 28. Róm. 9:1–16. II. Sám. 7:17–29. Milyen nagy szeretet volt Pálban, aki kész lett volna maga elszakadni Krisztustól, ha ez által megmenhette volna zsidó népét. De ez lehetetlen. Mi egymást meg nem válthatjuk a legnagyobb szeretettel és önzéreládozással sem. Megváltó csak egy van, Őt kell elfogadni annak, aki üd-

vözülni akar. Az üdvösség nem ember műve. Isten készítette el számunkra a Krisztusban, azért a hit sem érdem, csak Isten ajándékának elfogadása, azért nem emberé a dicsőség, akár milyen kitartóan fut, hanem egyes-egyedül Istené.

Május 29. Róm. 9:17–33. V. Móz. 6:4–13. Vannak Isten gondolatai között olyanok, amelyeket mi, a mi véges emberi elménkkel nem érthetünk meg mint pl. az eleveelrendelés tana. De nem természetes-e, hogy a mérhetetlen bölcseségű és hatalmú Istennek minden gondolatát nem érthetjük meg úgy, mint a kétszerkettőt? S nem jobb-e versengés helyett alázatosan meghajolni Istennek meg nem értett gondolatai előtt is? Eppen ez az alázatos meghajlás köt össze bennünket Istennel s tesz bizonyossá elhivatásunk és kiválasztásunk felől.

Május 30. Luk. 16:19–31. I. Ján. 4:16–21. Máté 13:31–33. Csel. 4:32–35. Istennek a szeretet nemcsak egyik tulajdonsága, hanem: *Isten szeretet.* Egész lénye szeretet. Ebből a szeretetből fakad igazsága is, amelynél fogva bünteti a bűnt, azért, hogy a bűnöst megmenthesse, azáltal, hogy a bűntől elszakítja. Aki szereti Istent, annak nem kell az Ő igazságosságától félnie, sem a földi életben, sem az ítélet napján. Isten szeretete élő, ható, munkálkodó szeretet, amellyel megtisztít, megszentel s megtölti szívünket szeretettel embertársaink iránt is. Engedjük-e ennek a szeretetnek? Engedjük-e, hogy munkáját folytassa a lelkünkben, az életünkben?

Május 31. Zsolt. 107:1–21. II. Sám. 9. Nincs olyan baj, olyan nyomorúság, olyan veszély, amelyből Isten ki ne szabadíthatna. De bajba, nyomorúságba, veszélybe azért visz bennünket, hogy közelebb vonjon magához. A jólét napjaiban az ember könnyen megfedlekkezik Istenről. Ha bajba kerül, akkor jut eszébe, hogy hozzá forduljon, hozzá kiáltson. S akkor látja meg és ekkor jut arra a tapasztalatra, hogy Isten tud és akar segíteni. S ez a tapasztalat fakasztja föl az emberi szívben a hálaadást, az Isten kegyelmének és csodálgainak dicséretét. Ez pedig nagy lépés Isten felé. Használj fel jól a szenvedések idejét, kiáltás Istenhez és tanulj meg hálát adni!

Vargha Gyuláné.